

HOOFDSTUK 12

BEELDRUIS

Felix schrok toen hij Nielsen beneden in de fauteuil zag zitten. Normaal was de Franse jongen altijd de vroege vogel, maar de Mortis leider was hem die ochtend sneller af.

In Nielsens hand lag een *Glock 17* pistool, kaliber 9mm. Hij klikte het magazijn los en sloeg het weer vast, een paar keer na elkaar.

‘Ben jij al lang wakker?’ vroeg Felix verbaasd.

‘Waar is Erika? In de douche?’

‘Ja, ze vertrekken over twintig minuten.’

Felix ging in een fauteuil tegenover Nielsen zitten en monsterde hem vanachter zijn glas fruitsap.

‘Ik zat te denken,’ mompelde Nielsen vermoeid, ‘of we haar dit misschien moeten meegeven.’

Felix proestte zijn fruitsap uit.

‘Wat? Die *Glock 17*?’

Nielsen reageerde niet. Felix sprong nerveus op.

‘Waarom zou je dat doen?’

‘Dan kan ze zich verdedigen, als het nodig is.’

Andreas liep de woonkamer binnen. Al lopend trok hij een shirt over zijn hoofd.

‘Andreas, Nielsen is gek geworden!’

‘Overdrijf niet zo!’ zei Nielsen.

‘Dat doe ik niet. Erika heeft toch helemaal geen ervaring om met zo’n wapen te schieten?’

Andreas zette grote ogen.

‘Wil jij dat meisje een wapen meegeven?’

Nielsen gebaarde dat ze zich rustig moesten houden, en zei bestraffend: ‘Kan het nog harder? Straks heeft ze het al gehoord voordat ik mijn besluit genomen heb!’

Andreas grabbelde naar het pistool, maar Nielsen trok het weg.

‘In geen honderd jaar geef jij dat ding mee’, sneerde de Italiaanse jongen. ‘Daar komen ongelukken van.’

‘Ik snap het niet!’ zei Felix. ‘Waarom wil je zoiets doen? Ik dacht dat je vertrouwen had in de missie? In Erika?’

‘Ik heb er gewoon een slecht gevoel bij, mag dat? Een *freak* die meisjes ontvoert omdat ze de rol van *Juliet* dansen. Dat is toch niet normaal meer?’ zei Nielsen, terwijl hij verontwaardigd de kamer uitliep. Maar Andreas versperde hem de weg.

‘Dat los je niet op door een meisje van zestien een blaffer in haar handen te geven. Doe dat wapen weg. Nu!’

‘En praat er niet meer over’, siste Felix. ‘Maak haar niet nerveuzer dan ze al is!’

Nielsen gromde en schoof het magazijn uit het pistool. Hij stopte de kogels in zijn achterzak en gaf de *Glock 17* aan Felix.

‘Nu tevreden?’

‘Nee’, zei Felix. ‘Als je niet gelooft dat Erika een serieuze kans van slagen heeft, dan moeten we de boel nu gelijk afblazen.’

Nielsen schudde het hoofd: *Dossier QL1* moest doorgaan.

Felix probeerde zichzelf te overtuigen.

‘Dan moet je erin geloven. Erika heeft dit niet nodig.’

‘Wat heb ik niet nodig?’ klonk een frêle stem.

De jongens keken geschrokken op. Felix verborg het pistool achter zijn rug. Erika stond in de deuropening, klaar om te vertrekken. Ze had alleen de laatste woorden gehoord en keek haar neef nieuwsgierig aan. Geen van drieën wilde iets kwijt over wat ze zojuist besproken hadden.

‘Oh niks, helemaal niks’, glimlachte Felix geforceerd.

Erika voelde dat haar teamgenoten ongewoon nerveus waren.

*

Het rubber van de banden liet het grind van de Italiaanse wegen hoog opspringen toen Andreas het gaspedaal van de zilveren *Jaguar E-Type* indrukte. *All right!* Brian kon dan wel een rotzak zijn, maar als hij een cover regelde dan deed hij dat goed! De eerste zonnestralen priemden die ochtend nog maar net door de mist heen, en toch was het meer dan warm genoeg om het autodak naar beneden te doen. De wind die door Andreas' haren joeg voelde zalig aan, alsof het een massage was. Hij ademde even diep in en uit en sprak zichzelf moed in. Concentratie, dan komt het goed!

De wagen reed tussen de dichte, groene bomen in het *Parco Regionale della Lessinia* de sprookjesachtige academie tegemoet. Andreas' zogenaamde zusje zat naast hem en staarde als een zombie voor zich uit. Hij zag het aan de wallen onder haar ogen. Erika had met moeite enkele uurtjes geslapen die nacht. Door haar hoofd schoten honderdeneen gedachten: haar naam, haar geboortedatum, haar Italiaans, de danspasjes van *Romeo & Juliet*, de solo die ze straks mischien al zou moeten dansen ... zou het lukken?

Ze peuterde aan haar nagels en scheurde nu ook de tweede nagel al pijnlijk in. Mama moest eens weten ... Femke zei altijd dat Erika die slechte gewoonte af moest leren.

'Laat je nagels met rust en kalmeer een beetje', zei Andreas.

Erika keek hem zelfs niet aan.

Een bewaker beduidde hen om te stoppen en controleerde de nummerplaat van de Jaguar op een kartonnen clipboard. Hij knikte goedkeurend naar zijn collega, die daarop aan de poort een viercijferige code intoetste. Vanuit de wagen zag Andreas met moeite wat hij precies deed. Midden, links, linksboven, rechtsonder.

'Heb jij gezien wat hij intoetste?'

Erika staarde Andreas verbaasd aan.

'Heeft Brian jou zijn lesje niet geleerd, dat je oog voor detail moet hebben? Die bewaker toetste midden, links, linksboven, rechtsonder in. Ik denk dus aan 5-4-1-9 of 5-7-4-9.'

Erika probeerde te verbergen dat ze onder de indruk was van Andreas' scherpzinnigheid.

'Niet dat jij er wakker van hoeft te liggen, hoor!'

Hij duwde zijn zonnebril omhoog tussen zijn donkere piekjeshaar, en vervolgde: 'Waarschijnlijk veranderen ze de code elke 24 uur!'

Andreas loodste de Jaguar zonder moeite door de prachtige poort naar de hoofdingang van de academie. Het werd Erika onmiddellijk duidelijk waarom Brian kosten nog moeite had gespaard om Andreas en Erika in stinkend dure kleren te steken. Deze academie was niet bestemd voor simpele, normale meisjes zoals zij. Hier kwam je enkel binnen als je geld had, veel geld!

Haar ogen dwaalden verbaasd over het romantische binnenplein, de mooie eiken deuren, de hoge ramen met booggewelven, de bloemen overal ... en dan ook nog een hoge toren die boven de academie uitstak. Zijn twee grote ramen keken als wakende ogen naar beneden.

Andreas nam de koffer van Erika uit de kofferbak. Ze had kleding meegenomen voor vijf overnachtingen en wat persoonlijke spullen. Regel één bij de academie van Moretti: alle danseressen verbleven doordeweeks in de academie om optimaal met hun vak bezig te kunnen zijn. Tripjes buiten de academie werden gedoogd maar niet op prijs gesteld. 's Avonds om negen uur moest iedereen op z'n kamer zijn en gingen de lichten uit. Zonder pardon.

'Ben je er zeker van dat je alles bij je hebt?' vroeg Andreas.

'Maakt dat uit? Als ik jou mag geloven kan ik straks toch alweer naar huis.'

Erika was nog niet vergeten hoe Andreas haar gisteren in haar blootje te kijk had gezet. Ze trok de koffer bruut uit zijn hand. Vanaf nu kon ze het wel alleen af!

Enkele meisjes zaten op een bank de nieuwelingen te begluren. Andreas nam Erika stevig bij haar arm.

'Wil je wèl in je rol blijven? We worden bekeken!'

'Nou en ...? Een zus mag haar broer toch wel een beetje pesten?'

Ze botste met haar koffer expres tegen Andreas' knie. Hij verbeet de pijn.

'Andreas! *Che bello vederti!* Wat doe jij hier?' lachte een stem. Florence kwam met enkele meisjes in balletkleding de nieuwkomers begroeten. Andreas spande elke spier in zijn bovenlijf toen hij het innemende blonde meisje uit de *Ice-Cube* plotseling weer voor zich zag staan.

'Ik zet mijn zusje af. Ze komt hier auditie doen.'

'Hallo, ik ben Erika.'

'Florence, *piacere!*' Ze had meer oog voor Andreas. 'Waarom heb je daar eergisteren niks over verteld?'

'Ik hoef toch niet elk detail onmiddellijk aan jouw neusje te hangen? Of ben jij van het nieuwsgierige type?'

Florence grinnikte en staaarde naar Erika.

'Een beetje. Waar komen jullie nu vandaan?'

'Euh ... Bologna,' rammelde Erika haar voorbereide tekst af, 'onze ouders hebben daar een huis gekocht, oude Italiaanse stijl. Zijn ze gek op.'

'*Fantastico!* Wat doen je ouders?'

Erika moest even nadenken.

'Ze handelen in euh ... exotische ... dingetjes ... euh ... toestanden.'

'Toestanden?' Florence fronste vragend haar wenkbrauwen. Andreas sprong bij.

'Luxe artikelen uit Afrikaanse landen. De mensen in Toscane zijn er gek op.'

'Kan ik me voorstellen', glimlachte Florence.

Oef! Ze had niets door. Andreas pakte de koffer op en trok Erika met zich mee. Hij nam haar rugzak en stopte die in Erika's handen.

'Blijf rustig. Je bent bloednerveus', fluisterde hij.

'Jij hebt gemakkelijk praten. Jij hoeft alleen maar de showbink uit te hangen in je cabrio.'

'Daar gaat het niet om, Erika. Mensen merken het als je liegt. Je mag niet meer DENKEN dat je Erika Fabiano heet, je BENT haar nu.'

Erika knikte en gooide de rugzak over haar schouder.

‘Houd je vandaag gewoon koest, hang niet de heldin uit en observeer rustig en onopvallend. Denk eraan dat hier misschien een monster rondloopt. Iedereen is een verdachte.’

Erika staaarde Andreas aan.

‘Ga je nu plotseling wèl bezorgd doen?’

Bot keerde ze hem de rug toe en sleepte haar koffer mee.

Andreas gromde en liep naar z’n cabrio. Terwijl hij het portier opende, knipoogde hij naar Florence en beloofde dat hij haar snel terug zou zien: ‘*Ci vediamo uno di questi giorni!*’

‘Heb je mijn nummer nog?’ vroeg het balletmeisje. ‘Anders geef ik het nog een k ...’

‘331-834.78.89!’ onderbrak Andreas haar stoer en droog. Hij miste geen getalletje. Het meisje glimlachte verliefd. Andreas liet de motor ronken en de Jaguar stoof het binnenplein af.

Erika zette haar longen wijd open en ademde de Italiaanse lucht diep in en uit. Het avontuur was begonnen.

Florence legde een hand op haar schouder.

‘Zal ik je rondleiden?’

*

Een jongen met een zwart, vierkant brilletje op z’n neus zat vijftwintig kilometer verderop geamuseerd naar een scherm te staren. Het was Felix. Hij nam een hap van zijn ontbijtgranen en streek zijn warrige, blonde ochtendharen wat opzij. Nielsen kwam naast hem zitten en gaf Felix een blikje cola.

‘Kan je geen normale kleren aantrekken? Een pyjama van Snoopy vind ik nogal kinderlijk. En hij stinkt!’

‘Kom, kom. Geef toe!’ glimlachte Felix. ‘Ben ik geniaal, of ben ik geniaal?’

Op het scherm konden de jongens via een draadloze videostream elke stap volgen die Erika op de academie zette.

‘Een *old school* verborgen cameraatje. Dat werkt nog altijd het beste’, zei Felix, en hij slurpte van zijn blikje cola. Hij had de hele

nacht gesoldeerd aan het gouden kettinkje dat nu om de slanke hals van Erika hing. Het was een gepruts van jewelste geweest om het minicameraatje in de zwarte steen te verbergen.

‘De kwaliteit is goed’, grapte Nielsen terwijl Erika op het binnenplein de hand van een knap balletmeisje schudde. ‘Alleen jammer dat we geen geluid hebben.’

‘Ik vind beeld meer dan genoeg’, lachte Felix en hij bewoog met een kleine joystick de camera naar links. Een bijzonder mooi meisje kwam in beeld. Felix zoomde in op haar decolleté.

‘Who’s the man?’

‘You’re the man!’

Felix zoomde uit, bewoog de camera omhoog naar de kin van Erika, en dan naar beneden. Halverwege bleef het cameraatje steken.

‘Merde! Waarom heb ik niet voorzien dat dat ding verder naar beneden kan?’

‘Is dat zo belangrijk?’

‘Hallo? Erika had een open truitje aan vandaag!’

Felix grinnikte. Nielsen gaf hem een tik tegen z’n hoofd.

‘Varken! Kijk liever of we wat interessants kunnen ontdekken.’

Nielsen stond op en liep de slaapkamer uit, op zoek naar een appel of wat ander fruit.

‘Ik denk toch dat ze een oogje op me heeft’, riep Felix enthousiast. Een antwoord volgde niet.

Erika wandelde weer verder. Florence begeleidde haar naar een grote dubbele deur, waardoor ze de academie van Enrico binnengingen.

‘Allez les filles. Allons-y!’

Plotseling viel het beeld weg. Er was niets dan storing op het scherm. Felix pakte de losse monitor op en tikte ertegen.

‘Hé! Hoe kan dat nu?’

Toen Nielsen de kamer weer binnenkwam, zag hij Felix met de kabels achteraan de monitor prutsen. Het beeld kwam niet meer terug.

‘Misschien is de camera in Erika’s ketting uitgevallen?’

‘Onzin. Ik heb dat ding wel honderdmaal gecontroleerd!’

De sfeer werd grimmig. Geen wonder: de techniek liet Felix in de steek, na al dat nachtwerk.

Het beeld kwam weer terug. Nielsen begon opgelucht te lachen, maar Felix juichte niet. Vreemd genoeg bleef het computerwonder geconcentreerd en doodserieus naar het scherm staren. Nielsen begreep niet wat er aan de hand was.

‘Ben je niet blij? Je beeld is toch terug?’

Felix schudde z’n hoofd en wees naar het scherm. Ze zagen hoe Erika buiten op het plein haar koffer pakte en weer naar de dubbele deur liep.

‘Kijk goed’, fluisterde Felix. Erika liep door de dubbele deur naar binnen. Felix knipte met zijn vingers en als bij toverslag viel het beeld weer weg.

‘Ah nee, hè! Ik wist het!’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Iemand verknalt mijn signaal!’

Felix smees van kwaadheid zijn blikje cola door de kamer. Over het feit dat de inhoud over zijn kussen bruiste zou hij zich later nog wel beklagen. Hij begreep onmiddellijk wat er aan de hand was. Vanaf het moment dat Erika door de dubbele deur ging kwam ze binnen het bereik van een stoorzender. Iemand moest een toestel hebben geïnstalleerd dat alle radiogolven ontregelde. Dat hield in dat het zo goed als onmogelijk zou zijn om vanuit de academie video- of audio-signalen te versturen of te ontvangen. Zelfs je gsm zou je daar in de steek kunnen laten!

‘Toch raar,’ verzuchtte Felix, ‘dat iemand in zo’n balletschool een stoorzender installeert!’

Nielsen wreef zijn appel schoon aan z’n shirtje, terwijl hij naar het hypnotiserende beeldruis zat te kijken.

‘Raar ... of heel slim!’ mijmerde hij. ‘Wat als die ontvoerder nog in de academie zit en ons verwacht?’

‘Verwachten? Niemand weet toch dat er undercoveragenten zouden komen?’

‘Tenzij Marco niet vermoord werd omwille van de drugs, maar omdat iemand zijn cover ontmaskerde. Wat als Marco de ontvoerder van Rachele en Laisa op het spoor was? En wat als die ontvoerder te weten is gekomen dat Marco undercover werkte, voor *Team Mortis*?’

Felix knikte. ‘Dan is Erika in gevaar. Nu al!’

Die hypothese was verre van bewezen, maar ongetwijfeld mogelijk. Felix klikte op zijn MacBook het programma Skype open. Het nieuwe nummer van Andreas Fabiano stond klaar.

‘Wat doen we? Gaan we Erika terughalen?’

Nielsen schudde het hoofd en zei: ‘Voorlopig niet. Mijn nichtje zal haar plan wel weten te trekken.’

Hij beet een stuk van zijn appel af en liep ongerust de kamer uit. Felix staarde vertwijfeld naar de monitor. Er was niets dan dode ruis.

Erika was van het scherm verdwenen.